

Neden Artık Şiir Yazmıyorum? Birkaç seneden beri haikular ve dörtlükler dışında şiir yazmıyorum.

Bilmediğimden değil, çok kötü yazdığımı da düşünmedim, bırakıp şemsiye yapmamı söyleyen de olmadı. Birincisi Bachmann'ın *şiir yazmam gerektiği zaman yazabildiğim bir şeye

dönüşmüştü ve onun için bıraktım* dediğini okudum. Benim için de benzerdi. Laf olsun, torba dolsun kabilinden yazabiliyordum, kafiyesi, vezni şusu busu *kitleye* göre ayarlanmış, ne ölçüde aşk, ne ölçüde yalnızlık, ne ölçüde eski kelime kullanılacağını yemek yapar gibi belirleyebildiğim şiirler. Bunların *kız tavlama* konusunda belki faydası olabilirdi ama şiir yazmışım gibi gelmiyordu hiç. (Belki eski şiirleri de toplarım yakında, kararınızı kendiniz verirsiniz.)

Günümüzde *büyük şairler* de dahil olmak üzere, çoğu şiirde bu yapay kokuyu alıyorum. Bir insan şiir yazma heyecanını on yirmi kırk sayfa devam ettiremez; o kadar uzun şiir yazıyorsa, ya epiktir ve hikaye anlatır, ya da şiirin tekniğini sömürme peşindedir. Bana her zaman tuhaf gelir, her sabah oturup yarım saat şiir yazmak, veya yazmış olmak için şiir yazmak mesela. Düzyazı için bunu anlarım ve kendim de bir ölçüde düzenli yazmaya çalışırım, ancak şiir için başka haller de gerekir, gerekmektedir. Yoksa bunun kuru yazılardan bir farkı olmaz, mesele şiir cümlesi kurmaksa, cümleleri yazar, yüklemi bir satıra, özneyi başka satıra alır, nesneyi ya siler, ya şeklini değiştirirsiniz; olur size *şiir*. Bunun için fazla afra tafraya da gerek yok, cümleyi öğelerine ayıran bir algoritma, gayet başarılı *şiir* de yazar. İkinci sebep ise hiç bir zaman Esra kadar iyi yazamayacağımı düşünmem oldu. O şiirleri pişiren iklimi az çok bildiğim için, kendi çapıma uygun işlerle meşgul olmaya karar verdim. İklim değiştiğinde şiirlerin değişmesinden de, bu meselenin bir *tabiat* meselesi olduğuna kanaat ettim. Nasıl ki maddi imkanınız olmayınca araba alamıyorsanız, manevi imkanınız olmayınca da şiir yazamazsınız. Belki yazarsınız da, karton araba ne kadar arabaysa, o da o kadar şiir olur.

Şiiri benim için nesirden ayıran, formdan ziyade kişinin tecrübe ve duygularına kök salmış, oradan besleniyor olmasıdır. Şair başkalarının başına gelenden ders almaz, etrafı takip etmez, illa kendi yaşar, onu besleyen yaşadıklarıdır. Nesirle uğraşan ise etrafıyla daha ilgilidir, hikayeci kendi başına gelenden çok başkalarınınkini anlatır, denemecinin derdi de etrafa dair ahkam kesmektir. Buradan bakınca, aslında hala şiir yazıyor ancak bunu şiirmiş gibi değil, düzyazıymış gibi yazıyor oluyorum. Zaman zaman burada okuduğunuz

bazı yazıları şiir diye sunmak mümkün. Yine de şiir formunu ondan daha iyi anlayanlara terk etmeyi uygun buluyorum diyelim. Şairlik zor geliyor da diyebiliriz. Korkup kaçtığım da doğru olabilir.